

Befolkningen, det store, brede Befolkningslag. Over for den er Stillingen den modsatte. De Byrder, der paalægges dem, ere mange Gange overordentlig tunge at bære, og naar Rettighederne her skulle uddeles, uddeles de fra Finanslovens Side med karrig Haand. Disse Paastandes Rigtighed skal jeg nærmere tillade mig at godtgøre ved at fremdrage enkelte Punkter af det forelagte Finanslovsforslag.

Se vi saaledes paa Finanslovens § 4, der omhandler de direkte Skatter, iagttage vi, at disse Skatter have en temmelig stabil Karakter, at der her ikke er Tale om store Stigninger. Det viser sig ogsaa, at det er Skatter, som nærmest berøre den bemidlede Del af Befolkningen, hvor Forholdene gennemgaaende ere stabile. Blandt de Indtægtsposter, som staa opførte mellem de direkte Statskatter, er der en, jeg kunde ønske maatte forsvinde fra Finanslovsforslaget, det er den, der hidrører fra Rangsstaten. Der behøves jo ikke større Anstalter for at faa denne Stat til at forsvinde, det kunde gaa i al Holighed og Stilhed ved, at den høje Regering standfede Produktionen af Rangs personer. Man skulde synes, at det Beløb, der kunde komme ind ved Rangsstaten, maatte være overordentlig stort, eftersom vi her til Lands ikke have mindre end 9 Rangs-klasser og en Mængde Rangs personer, og dog viser det sig, at Beløbet kun er overordentlig lille, idet det kun andrager 57,350 Kroner. Finansielt jet spiller det ingen Rolle, om dette Beløb staa opført paa Finansloven eller ikke, men derimod tror jeg, at det i social Henseende vilde have ikke saa ganske ringe Betydning, hvis man standfede denne Produktion af Rangs personer. Det vilde bidrage til, at den Klasseforstel, der nu herfter i vort Samfund, vilde forsvinde. — Naar vi nu komme til den næste Paragraf paa Indtægtsfiden, § 5, viser det sig, at denne Paragraf rummer de to Tredjedele af Statskatterne, og herved mærker man tydelig, at vi leve i en Klassestat. Her viser det sig igen, at de Poster, som berøre den besiddende Del af Samfundet, ere beregnede med smaa Satser, at de ikke have nogen stigende Karakter, og at de i det hele taget paalægges paa en saadan Maade, at de blive lempelige at bære for dem, paa hvem de hvile. Der er saaledes Indtægtsposten, som hidrører fra Afgiften af Arv. Den er opført med et Beløb af 1,443,000 Kr. I de senere Aar har jo Regeringen saavel som ledende Politikere i Højre og de moderate stadig haft meget travlt med at udspekulere nye Skatteobjekter, hvorved der kunde komme Penge ind i Statskassen. Blandt saadanne

Skatteobjekter, der ere fremdragne under Diskussionen haade her i Tinget og udenfor, skal jeg nævne Alskatten, Brændevinsstaten, Stat paa Brød, paa Sukker og paa Bolig. Jeg vil haabe, at disse Forslag ere blevne skrindlagte ved Valget den 9de April dette Aar. Men naar der atter er Tale om at udfinde nye Skatteobjekter vil jeg tillade mig at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa en Indtægtspost: „Afgift af Arv“. Jeg tror, at her have vi et udmærket Skatteobjekt, et Objekt, som, hvis det blev udbyttet, vilde bringe Staten til at hvile netop paa dem, som have Evnen til at bære Staten. Det maa dog siges, at, saaledes som denne Afgift nu beregnes med 1, 4 eller 7 pCt., er den overordentlig lempelig. Hvis en Mand f. Eks. efter sine Forældre arver 10,000 Kr., er det at svare en Afgift af 1 pCt. deraf, altsaa 100 Kr., dog overordentlig lempeligt. Eller hvis han arver 10,000 Kr. efter en fjern Slægtning eller en, han slet ikke er beslægtet med, forekommer det mig, at 7 pCt.s Afgift eller 700 Kr. ogsaa er overordentlig lempeligt. Jeg synes, at her var Grund til at fastsætte betydelig højere Satser, end der er fastsat i den Lovgivning, hvorpaa denne Afgift hviler, og jeg tror, at der derved vilde kunne komme betydelige Indtægter ind i Statskassen. Det er jo heller ikke noget nyt Princip, det her drejer sig om. Allerede fra Oldtiden har Staten taget Afgift af Arv og derved opnaaet, at Staten faar det i sin Haand bedre at kunne regulere Formuefordelingen i Samfundet. Jeg skal derfor, som sagt, tillade mig at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa dette Punkt. — Jeg kommer nu til Post 5 paa § 5. Det er jo en Post, som er Bærerens af hele vort Statsliv, kan man godt sige. Det er en Post, der bevirker, at Pengene strømme for Alvor ind i Statskassen, og det, der her er Tale om, er Indførjelsstold, Koesukkerafgift, Brændevinsstat og Alskat. Tilsammen indbringe disse Poster et Beløb af omtrent 30 Millioner Kr. De Anmærkninger, som ledsage Finanslovsforslaget, ere paa mange Steder meget udtømmende og veltalende, hvad jeg sætter stor Pris paa, men jeg maa sige, at for dette Punkts Vedkommende kunde jeg ønske, at de oplysende Anmærkninger, som ledsage Finanslovsforslaget, havde været

Rettelse.

Sp. 98, R. 9 f. n.: „Debitor“, læs: „Kreditor“.